

TAXE PERÇUE	GORIZIA	SETTIMANALE - SPEDIZIONE IN ABBONAMENTO POSTALE
TASSA RISCOSSA	ITALY	GRUPPO II/70% - AUTORIZZAZIONE DIREZIONE PROVINCIALE
UREDNIŠTVO IN UPRAVA: REDAZIONE E AMMINISTRAZIONE		RIVA PIAZZUTTA, 18 - 34170 GORIZIA - GORICA Tel. 0481/533177 - Fax 533177 - Poštni šifra 11234499
PODUREDNIŠTVO:		Vicolo delle Rose, 7 - 34135 TRIESTE - TRST - Tel. 040/414646

Katoliški glas na Daljnem Vzhodu Vojni razpleti v Iraku

(Pismo ljubemu Katoliškemu glasu, ki me redno obiskuje na Daljnem Vzhodu).

Rad bi se zahvalil za to dobroto, da se smem s tem slovenskim časopisom takorekoč redno slovensko pogovarjati. Pogovarjati? Ali ni branje časopisa poslušanje samogovorov? To zavisi od bralca. Ko vzame časopis v roke, se sreča s ljudmi, ki so mu pripravljene povedati pomembne in koristne, včasih tudi prijetne stvari, ki so se dogodile daleč proč ali pa morda ne tako daleč proč in imajo svojo vrednost tudi še en teden pozneje — še posebej en teden pozneje, ko se je po več kot 160 urah pogled nanje razčistil in umiril. Za to pripravljenost, deliti pomembne, koristne in prijetne stvari, je treba malce plačati — srečanje med časopisom in bralcem je namreč izvedeno s pomočjo tehničnih sredstev kot so tiskarski stroji, tiskarsko črnilo, papir, pisarna, tovornjaki, ki jih ne le rabimo, ampak se tudi obrabijo. Složno delovanje teh tehničnih sredstev po človeku ima za posledice v papirju ohranjene besede — besede, ki jih čujemo pri drugih srečanjih, n.p.r. na cesti ali v hiši ali celo po radijskem in televizijskem prenosu, se tako hitro porazgubijo. Časopis predstavlja torej nekaj trajnega. In ko se sreča s kritičnim bralcem in kritično bralko, ga slednji in slednja ne prestando vprašujeta po tehtnih razlogih ne le z ozirom na izbiro novice —, ampak tudi in predvsem v zvezi z utemeljevanjem sodb o dogajanjih in stajanjih. Večkrat je šele določena sodba tista luč, ki zna osvetliti dogodek. Kdor je kdaj čolnaril v brezvezdni noči po neznanem morju, zna biti hvaležen za luč, ki se nadoma pojavi nekje na obzorju: ne luč pomikajoče se ladje, ki tako hitro spet utone v neprodorni temi, ampak trdno zasidrana luč svetilnika ali ribiškega naselja. Že dejstvo, da časopis — posebno tednik — lahko nudi izbrane novice, da misliti.

Po tem razmišljanju ni težko uganiti, zakaj sem hvaležen za Katoliški glas. Ne vem, če se kdo takoj more spomniti na Shakespeare-ovo dramo Kralj Henrik Peti, ki so jo tiskali leta 1600. V četrtem dejanju pravi bedfordski vojvoda o salisbury-jemskem grofu: »Tako je poln poguma kot ljubeznosti!« Pretiram, če prenesem ta vzklík na Katoliški glas? V tistih dolgih letih pred sedanjimi temeljitimi spremembami v Sloveniji je pogumno imenoval zle stvari »zle stvari« in dobre stvari, tudi če jih je našel pri idejnih nasprotnikih, »dobre stvari«. Za to je potreben pogum. In krščanska ljubeznost, ki spominja na srednjeveško viteštvo. Ni se dal v tistih letih »subvencionirati«, da bi služil politiki »od doma«, kar bi mu gotovo povišalo naročni-

kov ali vsaj omililo kronične finančne težave, s katerimi se mora boriti vsak neodvisen katoliški časopis. Tudi za to je treba poguma. In ljubeznosti, ki ne dopušča nepotrebnih napadov, tudi če traja sovražen pritisk v nedoglednost.

Vladimir Kos, Tokio

Svetovni slovenski kongres

V ponedeljek 25. februarja so v Gorici izvolili petčlanski delovni odbor za bližnji deželni kongres Svetovnega slovenskega kongresa. Srečanja se je udeležilo lepo število ljudi, ki kot predstavniki organizacij ali kot posamezniki pristopajo k tej zanimivi pobudi. Deželni občni zbor bo verjetno meseca aprila.

Zadnji teden je potekal v znamenju velikih pričakovanj, pa tudi razočaranj. Ko to pišemo, je že v teku nova, druga težka vojna faza na Srednjem vzhodu. Začele so se vojaške operacije na kopnem, ki bodo verjetno dale odločilni udarec Sadamovemu režimu ter ga pregnali iz Kuvajta. Pa poglejmo na kratko, kakšen je bil sedanji razplet dogodkov.

Prejšnji teden je aktivno stopila v zalivsko krizo Sovjetska zveza. Predsednik Gorbačov je najprej sestavil načrt, po katerem naj bi se prekinile sovražnosti v Perzijskem zalivu. Načrt sovjetskega voditelja je v bistvu predvideval takojšen, čeprav postopen umik iraške vojske iz zasedenega Kuvajta, dalje umik zavezniških sil s prekinitvijo sovražnosti, preklic resolucij OZN in nato nadzor nevtralnih sil za izvajanje teh

operacij. V Moskvo je prispel iraški zunanji minister Tarek Aziz in imel vrsto pogovorov s sovjetskimi voditelji. Šlo je spet za popravke in dodatke k predlogu Gorbačova. Ostal je sicer rok 21 dni za popoln umik iz Kuvajta. Ob koncu se je izvedelo, da Irak v bistvu sprejema te mirovne predloge.

Seveda se je najprej oglašil Washington. Ameriška vlada ni mogla sprejeti zlasti nekaterih točk (npr. dolg rok za umik). Predsednik Bush je bil stalno v kontaktu z Gorbačovom, enako oba šefa diplomacij, Baker in Besmertnik. Predsednik Bush je nato zadnji petek poslal Iraku ultimatum, da mora najkasneje v soboto začeti z umikom iz Kuvajta. Mesto Kuvajt mora zapustiti v dveh dneh, celotni umik pa mora končati v roku sedmih dni. Med tem časom so se mrzlično pogovarjali glavni svetov-

ni voditelji v pričakovanju, kaj bo naredil Sadamov režim. V soboto ob določenem času ni prišlo do nikakega umika in niti uradnega odgovora iz Bagdada. Varnostni svet OZN se je kar naprej sestajal, a brez uspeha. Tako je prišlo do ameriško-zavezniškega sklepa, da se začnejo nove in odločilne vojaške akcije na kopnem za osvoboditev Kuvajta.

Radio Bagdad je sporočil, da so dobile iraške čete ukaz za umik iz Kuvajta. Medtem pa so Iranci s svojo raketo povzročili smrt kakih 27 ameriških vojakov v Savdski Arabiji. Saddam Hussein je v tork v govoru potrdil umik iz Kuvajta.

OD RUSIJE DO ALBANIJE

Sovjetsko zvezo še vedno pretresajo močni notranji spori. Ruski predsednik Boris Jelcin je pred kratkim v ruskem parlamentu zahteval odstop predsednika ZSSR Gorbačova. Večina poslancev pa je predlog močno kritizirala in Jelcin tako ni dobil zaželene podpore. Prejel pa jo je na množični manifestaciji v Moskvi, kjer so številni udeleženci izrekli podporo reformističnim težnjam. Res so tudi priredili istega dne veliko manifestacijo v podporo Gorbačovu, posebej številni so bili tu predstavniki Rdeče armade.

Velike težave se kažejo tudi v Albaniji. V Tirani je bilo več manifestacij in tudi incidentov s kako smrtno žrvi. Predsednik Ramiz Alia je v radijskem govoru spet veličeval Enverja Hodžo, dolgoletnega rdečega diktatorja stalinističnega kova, čigar spomenik so pred dnevi v veliki manifestaciji porušili. Verjetno se kaže pritisk konservativnega dela partije, ki se boji začete postopne demokratizacije v deželi.

Medtem so v Budimpešti sklenili obrambni in zunanji ministri ZSSR, Poljske, Čehoslovaške, Romunije in Bolgarije razpustiti vojaško zvezo Varšavskega pakta, ki ostane le nekaka politična povezava med državami. Pa še ta bo verjetno letos ukinjena.

Na Češkem in Slovaškem raste zanimanje za vero

Država ima 15 milijonov prebivalcev, od teh 10 milijonov katoličanov. V spremenjenih političnih razmerah je olajšano delovanje Cerkve. Leta 1950 je bilo podržavljenih 914 samostanov, doslej je bilo vrnjenih samo 816. Teološke fakultete so spet sprejete v okvir državnih univerz. Veroučitelji v državnih šolah prejema državno plačo. Duhovniki smejo prosto vršiti svoje poslanstvo, pred spremembo so morali imeti državno dovoljenje. Zelo razveseljivo je dejstvo, da je preteklo leto 700 mladih ljudi vstopilo v redovne ustanove in preizkušajo svoj poklic, torej so kandidati.

Visoke stave in rdeča zvezda

Prav nekoliko nenavadno je izpadel jugoslovanski zvezni premier na svojem obisku v Ljubljani prejšnji teden, ko je sedel sam nasproti Peterletu in še nekaj drugim ministrom. Marković se seveda ni prišel pogovarjati le o »minimalnem funkcioniranju federacije«, pač pa je predvsem na lastna ušesa hotel slišati, da Slovenija zares ni pripravljena za federacijo prispevati več kot 4 milijarde dinarjev kotizacije (kar je petina lanskoletnega prispevka). In ker Slovenija tudi ni želela prispevati k 5,5 milijarde din, kolikor jih od države v treh tednih terjaja vojska, je Marković ob obisku zagrozil, par dni kasneje na zaprti seji zvezne vlade pa tudi odločil, da se denar pač natiska. To pa bi seveda pomenilo, da ni upanja za sprejetje novega sporazuma z Mednarodnim monetarnim skladom.

SLOVENSKA REVOLUCIJA

Toda koliko časa bodo sklad in druga mednarodna telesa še imeli za sogovornika Jugoslavijo? Medtem ko se je nemški parlament zavzel za enotnost Jugoslavije, je slovenski parlament izglasoval resolucijo o

Mostarski mučenci

Kot piše Glas koncila, so v Mostarju imeli javno mašo z aduščnico za sedem franiškanov iz ondotnega samostana, ki so jih partizani ustrelili 14. februarja 1945. Do sedaj se teh žrtev niso smeli javno spominjati.

Tistega dne leta 1945 so dopoldne partizani zasedli Mostar. Popoldne okrog 17. ure je prišel v samostan partizanski oficir in še trije drugi z njim. Zbrali so vse frančiškane v obednici, izbrali med njimi sedem, ki so jih še isti večer ustrelili le malo zunaj Mostarja ter vrgli v Neretvo.

razdružitvi z Jugoslavijo. Kakor imata resolucija za pogajanja v zveznem predsedstvu določen pomen, formalizira namreč osnovno slovensko pozicijo, pa seveda ne stopa čez Rubikon priznavanja oz. nepriznavanja zveznih oblasti. Slovenski parlament je isti dan sprejel tudi 99. amandma k obstoječi slovenski ustavi (delo za novo ustavo bolj ali manj stoji — ugibanja o vzrokih pa so različna), ki odpravlja vsako pravno povezanost z Jugoslavijo, toda zvezna pogajanja še vedno potekajo pod pokroviteljstvom zveznega predsedstva. Tu pa tiči zanka: federalni organi so na zadnji, petkovi pogajalski seji v Sarajevu obljubili, da bodo do naslednje seje pripravili predlog o razdružitvi (tistih republik, ki to želijo) s SFRJ. Pomemben je prav ta »s«, ki Jugoslavije ne razdružuje, ampak bolj od nje same odceplja enega svojih delov. Zanko zateguje tudi zvezna vlada s poudarjanjem pomembnosti funkcioniranja federacije v prehodnem obdobju, kar pa je žal dejansko tudi v interesu Slovenije. Zveza še vedno diktira tempo, zato pa je upravičen stavek Milana Kučana, da se »bomo lahko odločili (potem, ko bo Slovenija dobila odgovor republik na svoj predlog o razdružitvi), ali je realno, da gremo po poti sporazumne razdružitve ali pa bomo morali ravnati, kot smo se zavezali s plebiscitom in izpeljati razdružitve brez soglasja drugih republik«. Slovenski vložek na stavi, da bo v tem zadnjem primeru armada mirovala in celo zapustila Slovenijo, je izjemno visok, precejšen pa je tudi tisti, ki meni, da bo po relativno dolgotrajnih dogovarjanjih (posredno je bilo Markoviča razumeti, da bi prehodna faza lahko trajala približno leto ali nekaj več) Jugoslavija »popustila« in se razpustila ali pa po (za Slovenijo bolj ali manj

sprejemljivih pogojih) Sloveniji pustila oditi.

DRNOVŠEK IN KUČAN

Te kočljive situacije se zaveda tudi Drnovšek, ki je bil v svojem govoru v parlamentu veliko bolj zadržan kot Kučan. Z beograjskega vidika se zdi položaj Slovenije verjetno še zapletenejši, kakor ga je mogoče presoditi iz Ljubljane. Tako se Drnovšek, ki vedno bolj parira v politični tekmi s Kučanom, bolj nagiba k čim bolj sporazumni, postopni in mirni poti razdruževanja. Kakor je čutili, bi bil v določenem trenutku pripravljen slovenski parlament pozvati tudi k sprejetju Markovičevih zahtev za prehodno obdobje. Na drugi strani se zdi pozornosti vredna tudi Kučanova izjava, naj bi se slovenska politika le z enim delom ukvarjala z »jugoslovanskim« vprašanjem, drugi del pa z ekonomskimi in socialnimi. Ta pripomba bi navsezadnje lahko imela tudi politično težo.

V parlamentu pa je isti dan, ko je bila sprejeta resolucija o razdružitvi, propadel predlog 100. amandmaja k slovenski ustavi, po katerem se z zastave odstrani zvezda. Demos je pobudo podkrepil z dejstvom, da nikoli ni bil sprejet zakon o tem, da se na zastavo postavi zvezda. Čeprav ne gre zanemariti velikega simbolnega pomena, pa je treba povedati, da je tokrat opozicija z izgovorom, da se je potrebno ukvarjati s pomembnejšimi zadevami, pravzaprav pokvarila namero vladne koalicije, da v teh težavnih časih poskrbi tudi za nekoliko propagande s snemanjem zvezde. Zvezdo bi moral Demos sneti že pred več meseci, reakcija opozicije (in javnosti) pa ustreza Bučarjevi pripombi, »da v tej deželi ne vemo več, kaj je normalno in kaj nenormalno«.

Leon Marc

Še o srečanju v Novi Gorici na pepelnično sredo

PRVI IZGON

Na pepelnično sredo dne 13.2.1991, kot smo že poročali, je kobarški dekan g. Franc Rupnik v kratkih besedah povzel tudi dogodke iz leta 1947 ob izgonu dr. F. Močnika, apostolskega administratorja za jugoslovanski del goriške nadškofije. Tako je povedal: »Kot v začetku mojega šolanja v Gorici me je povabil dr. Močnik k sebi v Solkan na koncu bogoslovnega študija. Pomagal naj bi mi in privatno dokončal zadnji letnik bogoslovja. In tako sem prišel tisti nepozabni dan, 28.9.1947 k njemu v Solkan. Po večerji je šel kmalu k počitku kot tudi g. Ivan Kretič, ki je prevzel njegove župniške posle, da bi dušnopastirsko delo teklo naprej. Mi smo še malo pokramljali spodaj v kuhinji, kar smo zaslišali neko kričanje, ki se je vedno bolj bližalo župnišču. Prihajali so zlasti mlajši, ki so bili prej na mitingu v dvorani, kjer so jih dobro nahujkali. Slišalo se je vpitje: »Dol z njim, ven, proč z Margottijevim hlapcem!« in podobno. Kmalu smo zaslišali razbijanje po glavnih vratih. Pogumna sestra Pavla nas je takoj spodila v bližnji vinograd, ni pa utegnila odpreti glavnih vrat. Vdrli so v župnišče in jo vevrli po stopnicah v gornje prostore. Zgrabili so najprej g. Kretiča, a so ga takoj spustili, ker so našli »ta pravega« dr. Močnika, ki se je moral takoj obleči za odhod. Med potjo jih je spraševal, kam ga peljejo, kaj je naredil, zakaj to delajo, a ni dobil odgovora. Zanje je bil to zelo slovesen sprevod, saj ni manjkala niti zastava. Na meji, kljub temu, da se je upiral in zahteval, naj ga postavijo pred sodišče, če je zagrešil kak zločin, so ga porinili čez blok. Hvala Bogu in dobrim ljudem, ki so mu drugi dan prinesli potrebno obleko,

DRUGI IZGON

Drugi dan, prepričan o svoji nedolžnosti in zaupajoč v pravičnost in zakonitost ljudske oblasti, je dr. Močnik legalno prešel mejo na Krasu. Šel je naravnost na notranje ministrstvo v Ljubljano vprašat za razlog izгона. Tam so mu rekli samo, da za to sploh ne vedo. Na vprašanje, če se lahko vrne v Solkan, so mu odgovorili, da lahko, a na svojo odgovornost.

In dr. Močnik se je vrnil, jaz pa sem zopet prišel k njemu za pomočnika. Za nedeljo, 12. oktobra popoldne je bil v Solkanu napovedan velik miting za vso Primorsko. Iz vseh krajev so prihrumeli zlasti mladi. Po raznih nepomembnih besedah je bil zopet glavna oseba dr. Močnik kot veliki sovražnik ljudstva. Napolnili so se v župnišče in prijeli g. Kretiča, misleč, da je dr. Močnik, ga peljali čez mejo in potem izvedeli, da je bila pomota. Navalili so na sestro Pavlo in jo prisilili, da jim je povedala, da je dr. Močnik šel popoldne na Sv. goro. Ponj je šel policijski avto in ga pripeljal do župnišča. Tam je moral izstopiti in bil izročen napol pijanim mladincem, ki so ga v dir vodili na blok. Ker ni mogel hitro teči kakor so hoteli, so ga obdajali s klofutami, na meji pa so ga še z brco poslali v Italijo.

In tako je dr. Močnik ostal v Gorici, vse do danes pa še ni prejel ne samo nobenega opravičila, temveč niti odgovora na nešteto prošenj, o vzroku izгона, ki jih je naslovil na vse mogoče konzulate in celo na mar-

šala Tita. Več let ni dobil niti potnega lista, da bi lahko šel domov v Idrijo in to niti na materin pogreb. Vsi duhovniki in mnogi ljudje po Primorskem, ki so dr. Močnika sprejeli z velikim veseljem kot svojega nadpastirja, ker so ga poznali kot odličnega pridigarja po mnogih župnijah, pa tudi kot izredno dobrega, preprostega človeka, ki je v najhujših vojnih časih pošiljal pakete internancem v Gonars in Treviso, so se nad takim ravnanjem zgražali in se spraševali, kako je kaj takega mogoče v svobodni domovini.

KRIŽEV POT SESTRE PAVLE

Po drugem izgonu dr. Močnika pa se je nadaljeval križev pot njegove sestre, ki je ostala v Solkanu in doživela še zaplembo premoženja. V župnišče so kar prihajali ljudje in si jemali, karkoli je komu ugajalo: posteljino, prte, zavese, celo njegovo pisalno mizo, »ker je na njej brat pisal«. Komaj je ostanke spravila domov v Idrijo, so jo prišli aretirati sredi noči in zaprli v kletni prostor v Solkanu, kjer ni videla sonca, ni imela ne hrane ne vode, poleg tega pa so jo redno zasliševali vse noči skozi 14 dni, ker »ni hotela priznati bratovih zločinov«. Domov v Idrijo se je privlekla le še napol živa in tudi poslej ni imela miru vse do leta 1962.

»Vsakomur je jasno, da pri poročanju o teh dogodkih ne gre za maščevanje, za razpihovanje mrznje med nami, temveč da gre za to, da se ti dogodki iz naše polpretekle zgodovine postavijo na pravo mesto, da se zve čista resnica in da se tako krivice, kolikor mogoče, popravijo gmotno ali vsaj moralno.

Iz Vzhodne Evrope...

Ko zahaja sloves komunističnega nasilja, je prav, da tudi drobci ne gredo v popolno pozabo, zlasti ker so priča poloma obljudjenega raja na zemlji delavskim množicam.

Med problemi, ki se z njimi mora ukvarjati združena Nemčija, je tudi zadeva 60.000 vietnamskih, 10.000 kubanskih delavcev in še mnogih drugih, ki jih je prejšnja Vzhodna Nemčija povabila iz »prijateljskih dežel« v duhu mednarodnega socializma.

To so delavci, ki so opravljali najnižja dela. V dogovoru med Vzhodno Nemčijo in Vietnamom je bilo določeno, da od plač teh 60.000 delavcev odtrgajo vsakemu 12% in vsoto izročijo vietnamski državi.

Tudi je bilo v dogovoru sklenjeno, da vsakemu delavcu dajo na voljo 5 kv. metrov prostora v taborišču, ograjenem z bodečo žico, ker so bili

DUHOVNA MISEL ZA 3. POSTNO NEDELJO

»Jaz sem Gospod, tvoj Bog...«
(2 Mz 20, 2)

Deset božjih zapovedi, deset čudovitih stavkov, ki so trdna opora sleherni človeški vesti, zvezde vodnice na poti življenja, žarki svetlobe v temi sveta, dar božje ljubezni in prijateljstva, da bi ljudje rasli v resnični svobodi božjih otrok.

In vendar se najdejo tudi taki, ki pravijo: »Božje zapovedi so breme in ne dar.«

Vse, kar obstoja, živi po čisto določenih zakonitostih. Tudi človeku je namenjeno, da mora upoštevati nekatera pravila življenja, če hoče ohraniti svoje človeško dostojanstvo, dostojno opraviti svojo življenjsko nalogo in živeti kot božji otrok. Zapirati oči pred temi zakoni, iskati izgovore, sprenevedati se, jih prekršiti, prinaša nesrečo in smrt.

Bog dobro ve, česa potrebuje človek, ker nas je ustvaril. Ko nam nekaj zapoveduje, dela to vedno za naše dobro, v naše veselje in zadoščenje, za našo rast.

Božje ljudstvo pogosto ne razume tega božjega daru in z grehom preamlja prijateljstvo z Bogom. Išemo druge prijatelje, sledimo drugim, udobnejšim zapovedim. To ni dobro, ker človek zapravlja možnosti, da bi vendarle stvari premaknil na bolje. Zaradi tega je prišel Kristus na svet, da bi odvzel greh sveta in človeška srca napolnil z ljubeznijo, ki prinaša novo življenje in ustvarja nove odnose.

MILAN NEMAC

Na koncu srečanja je spregovoril še goriški nadškof Anton Vitar Bommarco in izrazil hvaležnost goriške nadškofije »za ljubezen, ki je bila izkazana na današnjem srečanju našemu nadvse delavnemu duhovniku, vzgojitelju in dušnemu pastirju«.

V spomin na današnji dan sprave in bratstva je župan Sergij Pelhan izročil msgr. Močniku knjigo o Novi Gorici in umetniško majolico. Vsi prisotni so nato izrazili msgr. Močniku svoje veselje za izkazano mu priznanje in zadoščenje in mu voščili na mnoga, zdrava leta.

* * *

Tega dejanja sprave se veseli tudi naš list, saj je msgr. Močnik njegov odgovorni urednik od leta 1955 in odgovarja zanj še danes.

Evangelij v hotelskih sobah

V Združenih državah Amerike je splošna navada, da je na nočni omari v hotelskih sobah Sv. pismo. To je leta 1957 opazil duhovnik Ernesto Caroli. Za idejo se je takoj ogrel in sklenil, da je prenese v Italijo. Govoril je na prižnici in doživel ugoden sprejem.

V dveh letih je nastalo Središče za širjenje božje besede. Čez čas si je Središče privzelo ime: Družba za evangelij (Società del Vangelo). Za stvar so se zavzeli laiki. V 25. letih so razdelili po hotelih v Italiji milijon knjižic evangelija. Knjižica evangelijev je prirejena tako, da vzbudi zanimanje tudi pri raztresenem in začasnem gostu v hotelu.

Družba za evangelij pošilja Sveto pismo tudi v Sovjetsko zvezo, doslej 250.000 izvodov.

V spomin in zahvalo g. Kretiču ali »da bi znali reči hvala!«

V zimskem času leta 1955/56 sem se mudila v gospodinjski šoli v Št. Jakobu na Koroškem, ko mi od doma sporočijo, da so g. Kretiča premestili iz moje vasi (Doberdoba) v Devin. Bilo mi je hudo, kajti vedela sem, da bo s tem naša vas veliko izgubila.

Ko je prišel k nam, mi je bilo enajst let. Predstavil nam ga je naš učitelj (sedaj že pokojni g. Corsini). G. Kretič je nasledil župnika, malega starčka, ki nas nikakor ni mogel obvladati. Bili smo pač navadni vaški pobalini. Stvar se je z g. Ivanom obrnila in zapela je tudi šiba — marsikdaj tudi po moji roki — ampak ne zaradi neznanja, pač pa zaradi naše raztresenosti in nagajivosti. Z g. župnikom nas je vezalo veliko spoštovanje, kajti vedeli smo, da smo v primeru kaznovanja kazni tudi zaslužili.

Po končani osnovni šoli me je mama poslala v »farovž« na učenje harmonija. Ponavljanje lestvic je bilo včasih zelo dolgočasno in silno neprijetno. G. župnik me je s svojo prirojeno mirnostjo vzpodbujal k vztrajnosti in priznati moram, da je potem kar dobro šlo. V nas je znal vzbuditi veselje do pravih vrednot.

Ko so v Doberdobo zaživel dekliški krožek, dramska skupina in pevski zbor, smo spoznali tudi delo naših slovenskih misijonarjev. Spoznali smo, da potrebujejo tudi našo gmotno pomoč in molitev. Začeli smo širiti naša obzorja. Takrat se je

Rubrika pogovori

V nedeljo, 13. januarja, pred skorajšnjim izbruhom vojne v Zalivu, je bilo v cerkvi Novega sv. Antona v Trstu molitveno bedenje, ki se ga je udeležila velika množica vernikov. Molitev je pod škofovim vodstvom trajala do enih po polnoči. Bedenje se je zaključilo z Rožnim vencem.

»Teden za edinstvo kristjanov« se je začel s slovesnim obredom v grško pravoslavni cerkvi sv. Nikolaja. Ob prisotnosti pastirjev tržaških krščanskih cerkva je govoril škof msgr. Belomi. Pozdravil je arhimandrit Eleftheriou.

Veliko zanimanje je vzbudil teden-ski seminar o Islamu, ki ga je organiziralo središče Veritas (jezuiti). Tema, ki so jo predstavili številni izvedenci (duhovniki in laiki, katoličani in muslimani), je izredno aktualna, bodisi zaradi izvenevropskih priseljencev, bodisi zaradi napetosti zalivske vojne.

Tržaški škof je v prostorih prenovljenega časnikarskega krožka na korzu Italia 13 maševal za časnikarje ob prazniku njihovega zavetnika Frančiška Saleškega. V imenu časnikarjev je škofa pozdravil Roberto Collini.

Tudi v Trstu se oblikuje »Skupnost sv. Egidija«. Vodi jo skupina prostovoljcev, ki prihaja enkrat tedensko in Genove. Deluje pa na območju Valmaure. Tednik »Vita nuova« je izčrpano predstavil delo te eklezijske skupnosti, za katero je tudi v Trstu med mladimi študenti veliko zanimanje.

Pusta letos zaradi vojnega vzdušja uradno nismo praznovali. Kljub temu pa je bilo, morda pod pretezo otroškega rajanja, tudi v katoliških društvi precej pustovanj. Očitno je bolj občutena potreba po umiku iz resničnosti kot pa po resni pripravi na post, ki bo, kot kaže, za mnoge prebivalce našega planeta letos res težak.

morda, čeprav komaj slišno, rojeval kakšen božji klic »Hodi za menoj«. Ob pomanjkanju žive vere, vztrajnosti in nevednosti ljudi pa ni do tega prišlo.

Pokojnemu g. Kretiču veliko dolgujemo. Zaradi tega mu bom vedno iz srca hvaležna, da nas je vpeljal na pot, ki zdaleč ni lahka, ampak je pot, ki jo mora vsak kristjan — tudi Slovenec — prehoditi. Naj mu bo Bog bogat plačnik. Naj na našem goriškem pokopališču počiva v miru.

A. Ferletič

Živite preprosto, delavno in čisto življenje. (J. Plečnik)

Stanje duhovnikov, redovnikov in redovnic v slovenskih škofijah

Zadnja številka Sporočil slovenskih škofij prinaša podatke o stanju.

Ljubljanska nadškofija: Škofijskih duhovnikov ima 359, redovnih duhovnikov pa 169. Stalnih diakonov je 5. Bogoslovcev je 58.

Koprška škofija: Vseh duhovnikov je 184, od teh pa je 21 upokojenih. V škofiji deluje 25 redovnikov in 88 redovnic. Škofija ima 20 bogoslovcev.

Mariborska škofija: Vseh duhovnikov ima 341, od teh jih 29 deluje in živi izven škofije. Redovnih duhovnikov je 82.

Povprečna starost duhovnikov je 51 let.

Msgr. Guido Maghet v družbi sošolcev (v sredini omizja)

V petek, 22. februarja zjutraj je v goriški glavni bolnišnici umrl dr. Guido Maghet, župnik v Bračanu pri Krmini, pred tem pa skoraj 40 let katehet na Znanstvenem liceju v Gorici.

Rodil se je v Bračanu leta 1920. Srednjo šolo je dokončal na semeniški gimnaziji v Gorici in teologijo v goriškem bogoslovju. Po mašniškem posvečenju leta 1944, ko je bilo z njim posvečenih še drugih 14 sošolcev: osem furlanskih in sedem slovenskih, je študiral filozofijo na rimski Gregorijani in tam tudi diplomiral. Nato je poučeval francoščino in filozofijo v goriškem Malem semenišču, hkrati pa je bil duhovni vodja italijanskih visokošolcev; dolgo let je bil predsednik Nadškofijskega katehetskega urada v Gorici. Takrat je dobro opremil urad z domačo in tujo literaturo ter vzdrževal plodne stike z drugim katehetskim izvedencem in sošolcem dr. Albertom Metlikovcem, župnikom v Ajdovščini.

Sredi neutrudnega dela ga je pred nekako trinajstimi leti zadela možganska kap. Zdravil se je v videmski bolnišnici in toliko okrevljal, da je mogel spet povzeti poučevanje na liceju. Leta 1988 je kot šolnik stopil v pokoj, pa ga je nadškof zaprosil, da bi po smrti domačega župnika prevzel njegovo mesto v rojstni župniji. Pokojni je bil vedno pripravljen pomagati, zato je nadškofu ugodil. Ta je v nagrobnem govoru pohvalil tudi to odliko pokojnikovega značaja.

Dr. Maghet je bil zelo razgledan duhovnik in je poznal več jezikov. Poleg svoje matere furlanščine je še govoril in pisal italijanščino, slovenščino, nemščino in francoščino; pridno jih je uporabljal pri svojem strokovnem in poklicnem delu. Pozorno je zasledoval tudi slovensko stvarnost, naročen je bil na Katoliški glas in Družino, pa tudi knjige Gor. Moh. družbe je rad prebiral.

Bil je eden redkih furlanskih duhovnikov, ki svojega maternega jezika ni le govoril, temveč tudi pisal. Sodeloval je v pripravljalnem odboru za furlanski prevod svetega pisma; doslej so izšli štiri zvezki.

Temeljito je raziskal razvoj verskega pouka na šolah goriške nadškofije že izza avstrijskih časov in svoje tehtne izsledke objavil v goriškem nadškofijskem tedniku Voce isontina. Kot dober poznavalec manjšinskega vprašanja na Goriškem in drugod po svetu je napisal o tem več člankov v krajevnih listih in brošurah. Z manjšinsko problematiko se je poglobljeval v francoskem kolegiju v Rimu, kjer je prišel v stik z baskovskimi študenti-duhovniki, ki so živeli kot manjšina v Franciji, posebno s sedanjim ku-

rijskim kardinalom Etchegarayem, s katerim sta si bila dobra prijatelja. Svojo pot do popolne furlanske zavesti je pokojni popisal v članku, ki je izšel v zajetni knjigi z naslovom Il Friul dal soreli jevat. Članek bo kmalu ponatisnjen v posebni izdaji tudi v slovenskem, italijanskem in nemškem prevodu pri založbi Braitan.

Pred nekaj leti je bil povabljen v Palermo na mednarodno srečanje manjšinskih izvedencev. Tudi sam je posegel v debato. Spoznal pa je, da je raznarodovalna politika pri vseh narodih enaka, nespoštljiva do istovetnosti članov manjšine. Sodeloval je tudi na Sedejevem simpoziju v Rimu jeseni leta 1986 in prispeval članek o odnosih nadškofa Sedeja do Furlanov.

Dan po njegovi smrti mu je prinesel stanovski tovariš iz Vidma pravkar dotiskano brošuro z naslovom Minorancis e päs in podnaslovom Se tu vüls la päs, rispiete lis minorancis (Manjšine in mir - Če hočes mir, spoštuj manjšine), ki jo je izdal Centro comunicazioni sociali v Vidmu. Brošura vsebuje tudi Maghetov članek v furlanščini Človečanske pravice in nauk katoliške Cerkve.

Dr. Maghet je bil skromen in na videz zadržan, vendar je bil gostoljuben in odprt do vsakogar, posebno do tistih, ki trpijo krivico. Bil je zelo razgledan in učen, priden in natančen delavec in velik sistematik. Nabranega je zapustil precej dognanega gradiva iz domačega dogajanja, svetnega in cerkvenega. Prav gotovo bi bil napisal še marsikaj, zlasti o furlanskih razmerah, da ga Bog ni poklical k sebi tako zgodaj. V življenju si je prizadeval, da bi zmagala božja pravičnost, zato naj ga Vsemogočni bogato nagradi v večnosti. Svet se mu je oddolžil z veličastnim pogrebom, pri katerem se je zbralo veliko število sobratov in ogromna množica ljudi.

Sošolec

SLOVESNI ZAKLJUČEK
OBNOVITVENIH DEL
IN POSTAVITEV SEDEM BARVNIH
OKEN V BAZOVSKI CERKVI

V nedeljo, 3. marca ob 10.30: sv. mašo daruje za vse dobrotnike in delavce g. škof Lovrenc Bellomi. Ob 16. uri: Slovensko srečanje vseh župljanov z oblastmi in delavci v obnovljeni cerkvi.

Nastopijo trije zbori

1. Mešani pevski zbor »Skala« iz Gropade, vodi Anastazija Purič.
2. Otroški zbor »Slomšek«, vodi Bojana Kralj.
3. It. otroški zbor »Sv. Ivan«, vodi Edvard Hribar.

Občudovali boste umetniško delo Edija Žerjela. Z lepo udeležbo počastite vse, ki so se trudili in žrtvovali za lepoto bazovske cerkve.

V imenu kulture

Razveseljiv je pogled na Peterlinovo dvorano v ulici Donizetti, ko se tam zbere lepo število naše mladine. Res je Prešernov večer vabil tudi običajne goste, a predvsem je to bil večer mladih, šlo je pač za prispevke njihove kulturne ustvarjalnosti v letu 1990.

Po pozdravu predsednika Sergija Pahorja je nastopil mladinski zbor Stojana Kureta. Suvereno so zapeli iz del velikih mojstrov Schumana, Čajkovskega, Mozarta ter odlomke črnskih in eno slovensko, skladatelja Kogoja.

Dr. Peter Močnik si je za komeemoracijo Prešerna vzel kriterij: kaj je za našo kulturo bistveno? Vprašuje se, ali je res vse enako bistveno? Bi ne bilo morda bolje iti v globino, v temelje vsega in prenoviti stavbo naše kulture, da ne zapademo v golo folkloro? Slovenski razumnik je nekje zelo konkreten, takole pravi: »Kulturi se toži po oltarju, ki ga je zapustila kot izgubljeni sin, ki je moral obresti vse svinjake in jesti po koritih, dokler ni spoznal, da mu je edino pri Očetu dobro. Mladina današnjega časa to že spoznava. Umetniški izraz ji postaja sredstvo za odkrivanje notranjega obraza. Postaja ji plehko vse, kar ne diši po skrivnosti«. Dr. Močnik je zaključil: Prešernova kratka življenjska doba je bila nepretrgana žrtev, a z jasnim ciljem v zasledovanju novih pozitivnih tokov za bodočnost slovenskega naroda in kulture, ki naj sloni na večnih moralnih vrednostah.

Štefan Pahor je bil zadolžen za podatke o izidu in nagrajevanju natečaja »Mladi oder« za leto 1990. Kot prejšnja leta sta pri tem sodelovali Zveza katoliške prosvete iz Gorice in Trsta. Pri nagrajevanju so prišle v poštev kategorije samostojnih in amaterskih odrov; skupine, ki delujejo kot pravi odri, priložnostne igralske skupine in otroške v okviru raznih šol. Slovenska prosveta vidi v tem temeljno poslanstvo, da vztrajno spodbuja k ustvarjalnosti, v duhu nepozabnega prof. Peterlina.

Prešernovo gloslo »Slep je, kdor se s petjem ukvarja, je recitirala prof. Matejka Peterlin-Maver in z njo pričarala živ utrinek Peterlinove osebnosti.

Pri obravnavi fotografskega natečaja je bila podeljena le prva nagrada, ostali so prejeli odkupno nagrado. Kunšna misel se je porodila avtorici z Opčin, ki je svojemu izdelku dala naslov »Moška milost na Krasu«.

Poročilo prof. Ester Sferko je prebrala A. Lokatos. Iz poročil je bilo razvidno, da se je potom Mladike aktiviralo lepo število ljudi peresa, 17 ciklov pesmi in 7 novel. Scenarij življenjskega utripa v prozi in poeziji so prikazali, vsak iz svojega kraja od Trsta, Pirana, Reke, Novega mesta in daljnega Tokija. Predolgo bi bilo naštevati vseh, imeli pa bomo priložnost, da si jih preberemo v prihodnjih številkah Mladike.

Dolga vrsta prejemnikov natečaja posameznih kategorij za leto 1990 je pospravila svoje plakete, bolj ali manj dragocene, a v zavesti, da je nekdo, ki posveča pozornost njihovemu snovanju in jih uvršča med dosežke domačega kulturnega potenciala.

F.V.

Odlikovanje

Fotograf Mario Magajna je prejel odlikovanje »viteza italijanske republike«. Odlikovanje mu je na prefekturi izročil sam vladni komisar dr. Eustachio De Felice. Čestitamo!

TRST

Nekaj pripomb v osvetlitev božične zbirke Zorka Hareja

Pesmi iz božične pesmarice so nastajale ob božičnih koncertih in za te koncerte. Prireja jih Zveza cerkvenih pevskih zborov in jih že vrsto let prireja dekliski zbor Devin in moški zbor Fantje izpod Grmade.

Moja navezanost na slovensko božično petje ima globoke korenine. Izvira iz časov, ko sem kot otrok poslušal božične pesmi v cerkvi in doma. Ko sem odrasel, sem tudi sam pomagal sestram, bratu in mami, da smo lepo zapeli štiriglavno. Spominjam se, kako je bila na božično vigilijo vsa družina zbrana, kako je oče blagoslavljal hišne prostore in proti polnoči, ko je zvonilo k maši, nakrmil živino in ostal doma za varuha, ko smo ostali odšli k polnočnici. Spominjam se, kako so fantje hodili po vasi voščiti praznike. V vrsti pesmi, ki so jih tedaj peli, je bila ena obvezna. Ko so sredi te pesmi peli besede: »... da bi Jezusa častili, ker je rojen na svet«, so se odkrili in priklonili, naj so bili na vasi, v kuhinji ali v kleti. Ta spoštljiva kretanja domačih fantov me je vedno ganila. Iz tistih daljnih časov mi je ostalo v spominu tudi petje pri zahvalnem obredu zadnji dan leta zvečer: »Le naglo, naglo čas beži v brezmejno večnost gine«. Ta Riharjeva pesem, ki je nekaka tožba nad hitrim iztekom časa, je bila zame vedno pretresljiva.

V pesmarici je dvanaest pesmi: pet za mešani, tri za moški in štiri za ženski zbor. Pesmi niso nove in tudi izvedene so bile že vse, nekatere večkrat. Mislim si, da je le škoda, da se pesmi izgubijo. Obrnil sem se na predsednico Sveta slovenskih organizacij Marijo Ferletič, ki mi je obljubila pomoč in tudi že pomagala, in na vodstvo, ki je tudi pripravljeno pomagati. Dobil sem izvedenca za kompjutersko notografijo. Tak prepis me je nemalo zanimal tudi zato, ker je težko dobiti notnega prepisovalca. Toda prenos not in teksta iz mojih papirjev v knjigo je bil težavnejši, kakor sem mislil. Potrebne so bile razne korekture in še je ostala tudi prav banalna napaka, ki jo bo dirigent z lahkoto opazil in popravil.

Agogične znake sem pisal po slovensko. Sicer pa so agogični in dinamični znaki nekaj relativnega. Včasih se mi zdi, da imajo prav tisti, ki prepuščajo jakost in brzino glasbenega stavka muzikalnemu čutu dirigenta in opuščajo take znake. Glasbeno tkivo je namreč vse živo in bi bilo treba, če hočemo biti natančni, omenjene znake pripisati ne samo glasbenemu stavku, marveč tudi vsakemu motivu ali celo vsakemu taktu.

Pesmaričina zunanost je lepa tudi po zaslugi pevškega simbola, ki ga je izdelal Edi Žerjal. V zbirki je osem izvornih skladb, tri priredbe in ena harmonizacija ljudske melodije. Od izvornih skladb so tri z orgelsko spremljavo; pet je napisanih

SLOVENSKO STALNO GLEDALIŠČE

Ivan Cankar
HLAPCI

Režija Boris Kobal
V sredo, 6. marca ob 20.30

* * *

Federico Garcia Lorca
KAJ PRAVIJO ROŽE

Režija Meta Hočevar
V petek, 1. marca ob 16. uri
ABONMA RED 1

za sam zbor, od preprostih, ljudsko občutenih do tehnično bolj zahtevnih. Upam, da bodo všeč. Tehtno strokovno oceno je na predstavitveni akademiji, ki je bila v petek, 28. decembra v Peterlinovi dvorani v ul. Donizetti 3 v Trstu, podal prof. Andrej Bratuž.

Z. H.

Film video monitor

Film Video Monitor je dvojezična manifestacija, ki predstavlja letno produkcijo slovenskega filma, videa in televizije. Organizira jo goriški Kinoatelj, začela pa se je s Prvo retrospektivo slovenskega filma (prvo tudi za Slovenijo), ki je bila v Gorici leta 1981. Že od samega začetka je prireditelj mesto srečanj, pretoka informacij in promocije slovenske stvarnosti in kulture. V devetdesetih letih so nove politične razmere na Slovenskem privedle do pospešenih strukturalnih sprememb na vseh nivojih.

Film Video Monitor predstavlja letos hommage Jožetu Pogačniku, dokumentaristu kratkega »črnega« filma v Jugoslaviji šestdesetih let, ob tem pa razkriva začetke filmske produkcije, ki ni več samo kulturna in ponuja vpogled v vse bolj raznolik televizijski prostor.

Film Video Monitor bo kot običajno predstavil lanskoletno slovensko filmsko produkcijo. To so filmi: Do konca in naprej, Umetni raj, Decembrski dež in Ječarji. Še posebej pa velja opozoriti na film Karpa Svodine Umetni raj, medijska zanimivost letošnjega srečanja pa bo gotovo jugoslovanski film Plastični Kristus režiserja Lazarja Stojanoviča. Film je nastal leta 1971, vendar je bil v bunkerju do letos. Naša projekcija bo prvenstvena v italijanskem in slovenskem prostoru, zelo verjetno pa bo film predstavljen tudi na prihodnjem festivalu v Cannesu.

Film Video Monitor bo v ponedeljek, 4. marca 1991 predstavil svojemu občinstvu oddajo o verskem življenju, ki se letos prvič pojavljajo v produkciji TV Slovenija.

Izjemno uspešna in zanimiva je oddaja Zgodovina Vatikanu, ki jo je ekipa Otroškega in mladinskega programa posnela ob priložnosti obiska števerjanskega cerkvenega pevškega zbora v Rimu. Oddaja želi slovenskim gledalcem odpreti pogled na dve tisočletji krščanstva s pomočjo pripovedi o sledovih, ki jih je ta zgodovina pustila v Rimu in Vatikanu. Avtorji oddaje so režiser Stane Sumrak, scenarist Janez Lomberger in pisec besedil dr. Drago Klemenčič.

Vzporedno so avtorji oddaje pripravili tudi dokumentarec Slovenci v Vatikanu, v katerem nam predstavljajo slovenske strokovnjake, ki živijo in delajo v Vatikanu in so žal slovenski javnosti povsem neznan.

Film Jezuiti se vračajo Bojana Labovica in Helene Koder govori o podržavljanju cerkvenega premoženja na Slovenskem in podrobno osvetljuje zaplembo jezuitske Cerkve sv. Jožefa, ki je kasneje postala studio slovenske filmske proizvodnje.

Tretji prispevek je tedenska oddaja Obzorja duha, ki je prva redna verska oddaja v slovenskem prostoru in je namenjena vsem. Pričujoča oddaja prinaša med drugimi zapis o katehetskem tednu na Mirenskem gradu pri Novi Gorici in prispevek o Mohorjevi družbi v Gorici in njenem verskem in narodnem poslanstvu.

Po projekciji (okoli 19.00) bo sledil pogovor z ustvarjalci.

Lovrenčičev večer v Katoliškem domu

Na pobudo SKPD »Mirko Filej« je bil v četrtek 20. februarja v Katoliškem domu kulturni večer posvečen pisatelju, pesniku in esejistu Joži Lovrenčiču. Večer so oblikovali pisatelj vnuk Andrej Vovko (sin Lovrenčičeve hčere), solista Dušan Kobal in Martin Srebernič, člani dramske skupine Oder 90 ter prof. Helena Plesničar na klavirju.

Člani skupine Oder 90 so recitali nekaj značilnejših Lovrenčičevih pesmi, oba solista sta zapela »Jaz bi rad rudečih rož«, katere besedilo je Lovrenčičevo in je skoro ponarodela. Dušan Kobal je odpel še nekaj solosplovov prav tako na Lovrenčičevo besedilo ob spremljavi prof. H. Plesničar.

Osrednja točka pa je bil govor prof. A. Vovka. Govoril je občuteno kot vnuk o svojem dedu. Obudil je svoje otroške spomine na deda, orisal njegovo literarno delo in se ustavil zlasti ob njegovi »krivdi«, zaradi katerega je bil po vojni obsojen; ta njegova krivda oz. zločin je bil v tem, da je bil ravnatelj prve slovenske gimnazije v Gorici po razpadu stare Avstrije. Zadnje slovensko gimnazijo smo namreč izgubili med prvo svetovno vojno maja 1915.

Ko so Nemci v septembru 1943 zasedli Gorico, so nekateri naši možje stopili do njih s prošnjo, naj se v Gorici znova odprejo slovenske šole. Nemška oblast je na to pristala. Tako so se v Gorici odprle slovenske osnovne šole in pa klasična gimnazija. Osnovne šole so dobile svoj prostor v poslopju sedanje državne knjižnice v ulici Mameli, gimnazija pa v poslopju osnovne šole pod Ka-

pelo. Učno osebje v tej gimnaziji je bilo skoro v celoti iz Ljubljane, saj primorskih slovenskih profesorjev nismo imeli; za ravnatelja je iz Ljubljane prišel dr. Jože Lovrenčič. Pouk se je redno vršil, kolikor so dopuščali razni alarmi. Šola je bila resna in prav nič politično pobarvana. Pouk se je končal v aprilu 1945.

Lovrenčič se je vrnil v Ljubljano k družini, toda nova oblast mu je hudo zamerila, da je vodil slovensko gimnazijo v Gorici, ki jo je dovolila nemška oblast. OF je namreč proglasila, naj nihče ne sodeluje z okupatorjem. Če bi se bili tega držali v Gorici, bi slovenski otroci tudi med vojno morali v italijanske šole, saj za te ni bilo prepovedi. Toda slovenski politiki tistega časa te partizanske prepovedi niso ubogali in Gorica, je dobila slovenske osnovne šole in pa slovensko gimnazijo.

Zaradi sodelovanja z okupatorjem so v Ljubljani leta 1946 obsodili Jožo Lovrenčiča na dve leti zapora in zaplembo premoženja. Po pomilostitvi pa je bil obsojen na »molk«; ni smel nikjer več nič objavljati in tudi njegovo ime se ni smelo imenovati do lanske politične odjuge. Predavatelj je omenil, da je Lovrenčiča obtožil sodelovanja z okupatorjem Tržačan Ivan Regent in tudi France Bevk da mu tisti čas ni bil naklonjen.

Pred Lovrenčičevo smrtjo (11. decembra 1952) pa je Bevk spremenil mnenje in je tudi pisateljevi družini pomagal.

Večer je bil zares lepo pripravljen in izveden. Za kar gre hvala organizatorjem in podpredsednici L. Šorlijevi. (r + r)

Občni zbor pevskega društva Rupa-Peč

Po treh letih je društvo sklicalo občni zbor 22. februarja letos na sedežu v Rupi. Uvodno besedo je imel predsednik Valter Berlot, ki je naše zadnje večje pobude društva: razširili so in preuredili vhod na prireditveni prostor, sodelovali pri gradnji in otvoritvi spomenika padlim v zadnji vojni, nastopili na večjih prireditvah kot so Primorska in Koroska poje, Cecilijanka. Zbor je kvalitativno napredoval za kar gre zahvala vsem požrtvovalnim članom, posebno pevovodji Zdravku Klanjščeku. Člani zbora se redno udeležujejo tudi na drugih področjih: pri stikih s pobrateno občino Škofja Loka, organizirajo izlete, Silvestrovanja, pustovanja, Martinovanja, Miklavževanja ter pri raznih kulturnih dejavnostih. Berlot se je ob koncu zahvalil še sovedenjski občinski upravi in domači Kmečko delavski posojilnici za dodeljene prispevke.

Tajniško poročilo je podala Nadja Kovic, blagajniško pa Miljana Kogoj. V imenu gostov je spregovoril Damjan Paulin kot zastopnik ZSKP in PD Štandrež.

Podčrtal je razvejano delovanje pevskega zbora Rupa-Peč, ki je v čast in ponos ZSKP in občini Sovodnje. Pozdrave so prinesli tudi Ivan Petejan za KSD Vipava iz Peči, Bernard Florenin za KD Skala iz Gabrij, Marko Terčič za SKPD Frančišek B. Sedej iz Števerjana, Natko Antonič za PD Podgora, Stanko Ferfolja z SKPD Hrast iz Doberdoba.

Sledila je razprava o nadaljnji dejavnosti društva. Nov odbor sestavljajo: Juljan Malič, Ivo Kovic, Ivo Tomsič, Edi Pavletič, Andrej Čev-

dek, Miljana Kogoj, Valentina Pahor, Bogdan Maraž, Lučka Tomsič, Valter Berlot, Mirjam Pahor, Mojca Kogoj, Nadja Kovic, Roberta Koncut, Danilo Čevdek, Damjana Čevdek, Manuel Kovic, Miljan Kogoj, Tanja Kovic, Guido Pahor, Mirjam Černic in Zdenka Ferlat.

Remo Devetak

Srečanje goriških gledaliških skupin

Letos prireja Zveza kulturnih organizacij iz Nove Gorice že 8. srečanje goriških ljubiteljskih gledaliških skupin, ki se vrši v raznih krajih novogoriškega področja.

Srečanje je začela dramska skupina prosvetnega društva »Štandrež«, ki je nastopila v četrtek, 21. februarja v Desklah s komedijo Gospod Evstahij z Goriške, v režiji Emila Aberška.

Člani ZKO in domačega kulturnega društva so poskrbeli za lep sprejem štandreških igralcev, zelo številno občinstvo, ki je napolnilo veliko dvorano kulturnega doma v Desklah je bilo s predstavo zelo zadovoljno. Na srečanju sodeluje šest gledaliških skupin.

V petek 8. marca bodo v Renčah nastopili člani skupine Oder 90 iz Gorice z deli A. Čehova Snubač in Medved.

Po strokovni plati spremljata srečanje novinarka Ingrid Orel ter novinar in gledališki kritik Vojko Cuder.

Z vero smo izgubili moralo

Mladenič iz Nikolajeva piše: »Sežigali so Sv. pisma, s tem so ugašali pravo vero. Z vero smo izgubili tudi moralo. V dušah brez vere ni mesta za dobroto in za usmiljenje«.

Vljudno Vas vabimo na

Teološka predavanja,

ki bodo v Katoliškem domu v Gorici ob 20.30:

28.2.: Oskar Simčič

Zakramentalnost krščanskega zakona v svojem zgodovinskem razvoju.

7.3.: Renato Podberšič

Nova družina za nov čas.

14.3.: Vanja Kržan

Družinska vzgoja, vrednota za včeraj, danes in jutri.

21.3.: Drago Čepar

Trdna družina, močan narod

Oder 90 na Ljudskem radiu

V ponedeljek 4. marca ob 19.30 bo Ljudski radio predvajal posnetek groteske v enem dejanju A.P. Čehova Medved v izvedbi članov Odra 90.

Sv. Gora se zahvaljuje

»Katoliški Glas« je sporočil prva dva darovalca za obnovo »Romarskega doma« na Sv. Gori:

dr. Igorja Franko in Marijo Grudina

Prisrčna zahvala za prve darove! Z deli smo že začeli in tako je dobrodošel vsak dar.

* * *

Izrekamo tudi toplo zahvalo vsem dobrotnikom, ki ste v letu 1990 darovali za Sv. Goro. Bog povrni!

Vseh dobrotnikov se bomo radi spominjali v svojih molitvah pri Svetogorski Kraljici.

hvaležni Frančiškovi bratje

DAROVI

N.N. daruje za Katoliški glas 55.000 lir; za poplavljenca 100.000 lir; za Mladiko 100.000 lir;

Za Katoliški glas: Franc Lapanja, Anglija 30.000 lir; župnija Mavhinje za objavljen darov 50.000 lir; M.P. Mavhinje namesto cvetja na grob msgr. Ivanu Kretiču 30.000 lir; Anica Ferluga 45.000 lir; Slavko Tence 45.000 lir; Marija Ban, Bane 45 v spomin na brata Viktorja 15.000 lir.

Za poplavljenca v Sloveniji: župnija Mačkopolje 2.085.000 lir; dekliški zbor »Slovenski šopek« ob 10. obletnici 300.000 lir; skavtje iz Mačkopolj izkupiček od skavtskega koledarja 71.000 lir.

Za sklad Katoliškega glasa: ZV 65.000 lir.

Za popravilo notranjosti cerkve v Mačkopolj: N.N. 500.000 lir; N.N. 100.000 lir; Darja in Stojan 150.000 lir; druž. N.N. 100.000 lir.

E. Š. Sv. Ivan Trst daruje za Katoliški glas 30.000 lir in za misijone 30.000 lir.

Za popravila cerkve v Ricmanjih: Dobrotnica N.N. 20.000 lir; Marija Zulian, za luč sv. Jožefa 10.000 lir; N.N., Breg za luč sv. Jožefa 10.000 lir; Družina Ivaldi, Ricmanje 70.000 lir; Mery Keber, Ricmanje 90.000 lir; Pierina Thomas, Ricmanje 50.000 lir; Dala Pregarc v spomin pok. Viktorja Hrvatič 20.000 lir; Marija Zulian v spomin pok. Viktorja Hrvatič 10.000 lir.

Za kapelo sv. Leopolda: Viviana Štefančič, Domio 10.000 lir; Mery Tul, Krmenka 20.000 lir; Valerija Grizoni, Krmenka 40.000 lir; Ivana Bole 30.000 lir.

V počastitev spomina matere članice Kati Kurinčič, darujejo člani glavnega odbora Slovenske Vincencijske konferen- ce v Trstu za reveže 100.000 lir.

Za Marijin dom pri Sv. Ivanu: v spomin Eme Ipavec vd. Vatta darujejo Albina Lozej in Livija Kocijančič 30.000 lir; Pavla Saražin 30.000 lir; A B 50.000 lir; družina Baretto 30.000 lir.

OBVESTILA

radio

Spored od 3. marca do 9. marca 1991

Prešernova proslava v Ronkah bo v torek 5. marca 1991 ob 20 uri v Občinski knjižnici v Ronkah.

Maša zadužnica za pok. Franko Gabrijelo bo v soboto 2. marca ob 19. uri pri Sv. Ivanu v Gorici.

Skupina Izvir vabi v ponedeljek 11. marca 1991 ob 20.30 v Katoliškem domu na srečanje s p. Francem Cerarjem, slovenskim jezuitom, avtorjem knjige Partizan Nekoliko Drugače.

P.D. »Podgora« vabi na Dan slovenske kulture z naslovom »Bevk pripoveduje o Bevku« v soboto 2. marca 1991 ob 20. uri v župnijski dvorani v Podgori. Nastopajo člani P.D. »Podgora«: dramska skupina, mladinski pevski zbor, mešani pevski zbor. O liku in življenju pisatelja bo spregovoril Janez Povše. Režija: Lidija Jarc.

Apostolstvo Sv. Cirila in Metoda s Trsta obvešča svoje člane, da bo imelo svoje mesečno mašo za Eđinost v ponedeljek 4. marca ob 17. uri v Marijinem domu v ulici Risorta. Lepo vabljeni tudi na prikaz diapozitivov.

Redna mesečna seje ZSKP bo na sedežu v Gorici, v ponedeljek, 4. marca 1991 ob 20.30.

Spokorno bogoslužje s priložnostjo za sv. spoved, ki bo na tiho nedeljo v cerkvi Novega sv. Antona v Trstu, bo vodil jezuitski provincial p. Lojze Bratina iz Ljubljane in ne bo ob 16.00, kot je bilo napovedano, ampak ob 15.30 zaradi mladinske revije Pesem mladih, ki bo istega dne ob 17.00 v Kulturnem domu.

Radijski oder in Marijin dom pri Sv. Ivanu vabita na 3. srečanje na Vrvcih: Kozle, po J. Bitencu, lutkovna skupina ZOOM, Ljubljana v nedeljo, 10. marca ob 11. in 17. uri — dvorana v ulici Brandesia, 27 pri Sv. Ivanu.

Tržaška Duhovska zveza pripravlja za 25. april enodnevno skupno romanje na Monte Berico pri Vicenzi. Vpisujejo vsi slovenski dušni pastirji na Tržaškem.

Za cerlev v Štandrežu: v spomin na pok. Guida Devetak darujejo druž. Sokol 50.000 lir; druž. Cingerli 50.000 in Štefanija Nanut 50.000 lir; v spomin na pok. Firmina Grendene daruje Herman Brajnec 50.000 lir.

Za cerkev v Nabrežini: ob pogrebu Stanka Caharija 80.000 lir; dr. Posarelli 50.000 lir; Furlani 50.000 lir; v spomin pok. Brunota Dogliak 40.000 lir; N.N. 20.000 lir; De Corradi 100.000 lir; Bertolino 20.000 lir; Ušaj 10.000 lir; Terčon 20.000 lir; Mihelič 10.000 lir; Gulič 20.000 lir; Zandomeni 40.000 lir; namesto cvetlic za pok. Stanka Caharija darujejo nečaki 120.000 lir; v spomin pok. Zore Skomina daruje Terčelj Marta 20.000 lir; Crisafulli 10.000 lir; v spomin pok. prof. Šaha 50.000 lir; Kodrič 35.000 lir; Drašček 10.000 lir; v spomin F.S. 30.000 lir; Venier 10.000 lir; Caharija 50.000 lir; Ida Bortolotti in Marina Doglia 20.000 lir; G.J. 10.000 lir; Saksida 10.000 lir; Terčon 10.000 lir; N.N. 20.000 lir; Alegretto 25.000 lir; v spomin pok. Zore Skomina P. 10.000 lir.

Za lačne otroke: Vera v spomin na dragega moža Carla Verri 50.000 lir.

Za lačne po svetu ob obletnici smrti drage mame Ane Cobani Mimi, Pina in Dragotin darujejo 150.000 lir.

Za slovenske misijonarje v spomin na drage pokojne daruje Darinka Cusina 20.000 lir.

Za lačne po svetu: Družina Vidoni iz Sv. Križa pri Trstu daruje ob 12. obletnici smrti Stanka Vidoni 40.000 lir.

Darovi za barvna okna v Bazovici: Marija Štancerjeva v spomin moža Svetkota 40.000 lir; sorodniki v spomin Vincenca Mihalič 110.000 lir; Juljetovi iz Gropade 20.000 lir; Marija Ciletova 5.000 lir; Dora Kale v spomin tasta Karla 10.000 lir; Blunkotovi iz Gropade 20.000 v spomin mame Šteanje.

Za Vincencijsko konferenco v Trstu: v spomin gospe Katarine Kurinčič darujejo članice odbora Vinc. konf. 100.000.

KATOLIŠKI GLAS

Tednik
List je nastal po združitvi goriškega tednika »Slovenski Primorec« in tržaškega »Teden«. Prva številka »Katoliškega glasa« je izšla 2. februarja 1949.

Uredništvo in uprava: Riva Piazzutta, 18 - 34170 Gorica - Tel. 0481/533177 - Fax 533177 poštini tekoči račun: 11234499

Poduredništvo: Vico delle Rose, 7 - 34135 Trst - Tel. 040/414646

Registriran na goriškem sodišču pod št. 5 dne 28.01.1949

Odgovorni urednik: msgr. Franc Močnik
Poštn. plačana v gotovini - skupina II/70%
Dovoljenje pokr. poštne uprave iz Gorice
Izdaja: KTD Katoliško tiskovno društvo Società Tipografica Cattolica srl
Riva Piazzutta, 18 - Gorizia - P.I. 00054100318

Tiska: Tiskarna Budin v Gorici
Cena posamezne številke: 1000 lir

Letna naročnina: Italija 45.000
inozemstvo 70.000
zračna pošta 95.000

Oglasi: za vsak mm višine v širini enega stolpeca: trgovski oglasi in osmrtnice 500 lir, k temu dodati 19% IVA

ZAHVALA

Ob izgubi naše drage tete

Angele Maraž por. Gravnar

se toplo zahvaljujemo gospodu dekanu Antonu Lazarju za cerkvene obrede, vsemu bolniškemu osebju Usmiljenih bratov ter civilne bolnišnice, vsem ki so ji stali ob strani v času bolezni, darovalcem cvetja ter tistim, ki so jo pospremili na zadnji poti.

Nečakinje

Števerjan, 28. 2. 1991